

**СЪВРЕМЕНЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

МИНА ПЕТКОВА

**АНГЕЛ
БЕЗ ДУША**

Глава първа: Час за размисли

- Какво според вас е любов? - г-н Голдър се беше подпрял небрежно на бюрото си и гледаше към класа. Децата, от своя страна, зяпаха втренчено класния си ръководител.

- Хайде, не се срамувайте! Какво според вас е любовта? Хайде, хайде, познаваме се от три години, не се стеснявайте! - подканяше ги той, като ръкомахаше и се усмихваше широко. Учениците притеснено гледаха възрастния мъж и се чудеха какво да отговорят. Най-накрая някаква момичешка ръка се издигна храбро над главите на всички. Беше като фар наред океана, а погледът на учителя веднага улови слабата му светлина в мрака.

- Скай! Какво мислиш по въпроса, казвай? - светещите му очи огряваха стаята.

- Любовта. Тя не е просто да натиснеш бутончето „любов“ във Фейсбук. Тя е да почувстваш как сърцето ти забързва ритъм, виждайки снимката на някого. Тя не е просто непрекъснато да искаш да си говориш с определен човек, а да оценяваш всеки миг на тишина с него. Любовта е чувство, което малцина изпитват истински, но когато я изпитат,

знаят, че животът им си струва мъките и тъгата. Разбират какво всъщност е значението на думата ЖИВОТ. - кафето в очите на Скай се загоря и започна приятно да отделя мирис на интелигентност. Целият клас гледаше изумено, а г-н Голдър плуваше в блаженство и гордост. Усмивката му беше най-голямата награда за момичето, което току-що се бе престашило да изрази мнение.

- Чудесно, Скай! Браво! Искам всеки от вас за домашно да напише отговор на въпроса ми. До следващия път, деца! Той събра нещата си и излезе от стаята все така широко усмихнат.

Точно си мечтаеше как иска да отиде на гости у Райън, защото не можеше да живее без него нито минута повече, когато нечий ръце я обвиха отзад и се заключиха пред корема ѝ. Тя веднага разбра кой е и огря коридора с широка усмивка. Толкова силно го огря, че даже бузите на момчето поруменяха, сякаш хванали тен.

- Ти си тук! Какво прави три часа?

Нямаше нужда да ме чакаш! - радостно викаше Скай.

- Ха, нямало нужда. Да бе, да! А тогава защо целият коридор смърди на мисли за мен, палавнице? - той я хвана за ръката и двамата заедно продължиха към изхода на училището.

- Ами, то аз... Ъъ... Липсваше ми толкова много. Добре, че си тук! Няма нищо, което може да ме зарадва повече. - изчерви се, но бързо се овладя и сподели защо е „смърдяло на мисли за него“.

- Ей сега ще ти докажа, че има нещо много по-хубаво от моето оставане. - Райън я дръпна силно и забърза към спирката на автобусите. Качиха се на първия, който дойде, за щастие - правилния. Беше почти празен, имаше много места, от които да избират, затова седнаха най-отзад.

- Къде ме водиш? - поллюбопитства Скай, без да получи отговор. Изчака го дълго време, но накрая се убеди, че ще бъде изненада и просто се отпусна, гледайки през стъклата. Нямаше кой знае какво за гледане - все пак хиляди пъти се бе возила по този маршрут. Към блока на Райън. Доста висок блок всъщност. Когато за пръв път бе отишла, се бе впечатлила от размерите му. След около половин час, в близо девет вечерта, се озоваха пред входа на

сградата. Райън отключи и се заизкачваха по стълбите. Стигнаха до неопределен етаж (бяха загубили бройката на изкачените заради умората) и повикаха асансьора. Влязоха вътре и Скай натисна бутона за осемнадесетия етаж, където се намираше апартаментът на приятеля ѝ. Спокойна музика избутваше тишината в пропастта под кабинката. Момичето се обърна към огледалото да види дали изглежда добре. Кафявите ѝ кичури падаха около лицето, като всеки се бореше за независимост. Потничето ѝ се бе впило в тялото, изглеждаше наистина много секси. Деколтетото ѝ бе широко и гърдите ѝ предизвикателно го бяха опънали. Твърди и съблазнителни! Черните ѝ очила се мъдреха на нослето.

- Твърде сте предизвикателно красива, че да пропусна тази възможност, госпожице.
- Райън я бе наблюдавал през цялото време, докато кокетничеше пред огледалото, но сега не можа да се сдържи и просто ѝ се нахвърли като хищник върху плячката си. Грабна главата ѝ с лявата си ръка, а с дясната обви кръста. Целуваше я страстно, устните му изгаряха нейните, вливаха се в тях, сякаш целувките бяха кислородът, който му трябваше, за да живее. Скай бе толкова изненадана, че за момент просто седеше като

статуя, но после се разтопи под горещината на любовта му. Асансьорът забави ход, което принуди влюбените да се разделят. Но не го направиха веднага - в началото спряха да се притискат един в друг, просто Райън почиваше върху меките розови възглавнички под носа на Скай, а после се отдръпна бавно. Вратите се отвориха и девойката излезе. За нейно учудване, обаче, не бяха на правилния етаж. Бяха на последния. Имаше малко стълбище, което водеше към голяма желязна врата. Райън го изкачи и извади нещо дребно от джоба си. Явно беше ключ, защото го напъха във вратата и тя се откряна. През отвора нахълта светлина без ничия покана, което подразни момчето и то я затвори, колкото да няма неканени гости повече. Наведе се и измъкна малка торбичка от тъмна дупка в стената. Скай гледаше учудено, докато се качваше. Положи ръка върху неговата на дръжката и бутна. Когато желязната преграда се махна, учудването на госпожицата се превърна в удивление. Пред очите ѝ се разкри най-страхотната гледка. Слънцето, почти скриво се зад хоризонта, бе боядисало небето в червено, оранжево, розово и лилаво. Облачетата бяха като малки пухкави палитри,

използвани за смесването на красотата, щастие и любов. Сякаш огън бе пламнал на небосвода и изгаряше постройките, които послушно не помръдваха. Най-красивото нещо, което някога бе виждала. Искаше да го запечата някак си, да го хване в ръка и да го задържи такова, каквото е, но можеше само да захване тази гледка с кламерче към останалите спомени в главата си. Така и направи, а след това се обърна към гаджето си и каза:

- Ти си моят залез. Нито твърде светъл като деня, нито тъмен като нощта. Ти си един прелестен миг между тях. Ти си шейк от звезди и слънчеви лъчи. Ти си огън. Възпламеняваш всичко в мен, както никой друг не може. Ти се случваш веднъж на 24 часа и ако мога всеки път да виждам как слънцето се потапя зад хоризонта и те рисува с опитните си художнически ръце, щях да съм най-щастливото момиче на света. Ако можех да те имам всяка секунда, щях да съм още по-щастлива. Ти си моят необикновено перфектен залез, а аз съм шумният град с многото планове, който всеки път притихва и гори мълчаливо, когато се появиш. Ти си моята мечта, Райън. Обичам те! - Скай заплете пръсти в русата му, тъй или иначе, рошава

коса и го придърпа в пламтяща експлозия от любов и обожание между устните си. В този тъй невероятен миг, когато целия небосвод искреше в ярко-розово заради примесването на нощта с деня, тези две души също се сляха и завинаги преплетоха съдбите си, използвайки червените конци, с които слънцето бе изплело одеждите си. Но целувката им не трая дълго, тъй като, незнайно откъде, започна да се излива огромно количество дъжд върху им. Райън я погледна извинително, а тя само се надигна на пръсти и продължи романтиката, без да забелязва вадичките, стичащи се по лицето ѝ. Изпиваше капчиците от устните му и затопляше цялото му тяло с нежната си страст. От косата ѝ се спускаше гладък водопад от шоколад почти до кръста, а там се преливаше в прозрачна течност, която се разбиваше безмилостно в балатума на покрива. Небето бе сбръчило чело, дали защото се ядосваше, че Слънцето и Луната никога нямаше да са заедно, щастливи като Скай и Райън, или защото вниманието вече не бе в него, а в любовта на тези малки човечета, никой нямаше да разбере. Но никой и не се опитваше. Влюбените души се притискаха една към друга, като не позволяваха на студа да смрази горещината между тях. Изведнъж момичето реши, че иска

да се отдаде на приключението докрай, затова се отдели от любимия си и събу сандалите си. Съблече тънката тениска и поличката и остана по бельо. Засмя се искрено и се завъртя с лице към небосвода, където срещна ядосания крясък на бясна гръмотевица. Светкавици се отразиха в очите на Райън, но силният вятър успя само да повдигне крайчетата на устните му в детска усмивка.

- Какво правиш, бибчо?! - надвика спора на спокойствието на приятелката си с разгневеното небе.

- Не виждаш ли? - засмя се още полудешки тя. - Седя по бельо на покрива ти и танцувам с дъжда.

Той се ококори на този тъй очевиден факт. Торбичката в ръката му натежа, подсещаше, че е време да влезе в употреба.

- Скай! - отново извика Райън. Не получи отговор, затова повтори този път по-силно. - Скай! Бибчо?

Тя се обърна и за миг земята спря да се върти, защото се сети, че не е изпила сутрешното си кафе от очите на това прелестно създание. Кичурите от косата му се увиваха по мраморните рамене и порцелановото личице като паяжини по изоставени скъпоценности.

- Кажи, любими?

- Позволи ми да те снимам.

Без да отговаря Скай застана в поза за снимка. Усмихна се и сребрилата ѝ усмивка засенчи залязващото слънце и ядосаните светкавици. Райън не се забави нито миг да извади камерата от торбичката и да направи първата снимка на красивия си модел. Капчиците се плъзгаха по цепнатините на устните ѝ, а след това по брадичката, завършвайки пътешествието с грациозен скок към смъртта си на пода. Сълзите на сивите облаци така тъжно степенеха с вятъра, но десетките снимки, които Райън направи кипяха от жизнерадост.

- Танцувай с мен! - настоя позиращата. Фотографът погледна над обектива и провлачи очи по извивките на тялото ѝ. Така красиво изваяно. Зеленото ѝ дантелено бельо прозираше подгизнало от небесната мъка. Върна апарата в торбичката, знаейки, че няма да го извади повече. Приблужи се с леопардова походка и грабна момичето в здравата си хватка. Завъртя го няколко пъти, след това го прегърна и заповяда:

- Омотай краката си около мен и се дръж.

Тя го послуша и той взе камерата, след което заслиза по стълбището към асансьора. Той все още бе на етаж. Влязоха припряно

вътре и той натисна копчето, удряйки гърба на приятелката си леко в таблото с бутоните.

- Ох!

- Шшт! - залепи студена целувка на врата ѝ, погали го с върха на носа си и я погледна с желание.

- Спи у нас тази вечер. - по-скоро заповед от колкото въпрос. Скай кимна и захапа сладко долната му устна.

Бяха пред апартамента и вкарвайки ключа във вратата, Райън отново притисна здраво гърба на девойката. Този път тя не изохка, а се притисна в ръката, която отключваше, за да я изкълчи.

- Ах, ти... Малка подла госпожичке! - изръмжа момчето при парещата болка. Апартаментът зейна отворен и ядосаният ритна вратата с крак, сякаш, за да заключи любовта им завинаги. Да не допусне никой да развали щастието му.

Хвърли я на леглото си и свали мокрия си суитчър. Тя седеше и го гледаше с неприкрит присмех.

- Струва ми се, че ми се смеете?

- Не, заблудил сте се. - прехапа устната си Скай, за да потисне усмивката си.

- Ще желаете ли чаша бяло вино, мадам?

- Няма да откажа, господине.

Докато Райън наливаше питието, госпожицата се сети, че дрехите ѝ са останали на покрива. Трябваше да си ги вземе по някое време...

- Хей, какво си се намръщила? - мислите ѝ бяха прекъснати.

- Чашата ми, моля.

- Нетърпелива и жадна... - ухили се „сервитьорът“.

- И много гладна... - той повдигна вежди при това ѝ изказване, но тя продължи - За теб.

Подаде ѝ стъклената чаша, но тя нарочно се направи, че се спъва и заля тениската му с течността.

- Опс! – учудено докосна с показалец устните си. Райън присви очи и остави своята чаша от дясната страна на пианото.

- Госпожице... Мисля, че прекрачихте границата на приличното поведение.

- А вие кога ще я... - не можа да довърши, защото бе повалена върху облачните завивки. Усети студеното вино по гърдите и корема на приятеля си. Съблече тениската му и разцелува лепкавата му кожа.

- Вкусен сте. - отбеляза тихо, почти без глас. Той се наведе и за пореден път изпи цвета от така или иначе бледите ѝ устни, които обаче

изненадващо станаха още по-червени, когато се отдръпна.

- Вие също.

Глава четиринадесета:

Парченца душа

- Синът ви е болен от рак, господине, съжалявам, че трябва да ви го съобщя - младото момиче и докторът седяха на прага на стаята с тъжни съчувствени лица. - Тумор.

- Моля?... - светът потъна. Черна яма погълна Юрген. И нищо не бе способно да го измъкне от нея. Нито гласовете на доктор Лотнър и сестра Кристин, нито каквато и да е надежда. Нямаше такава. Момченцето му беше болно. Неизлечимо болно. Тъжна сълза се търкулна по страната му. Тринадесетгодишният Уил умираше. Неговият Уил. Само един глас чуваше в главата си. Само той озвучаваше черната яма, в която новината за тази болест го бе завлякла.

- Татко. Тати. Спокойно. Аз съм супер, тати. Няма нищо. Всичко е наред. Татко, моля те. Стой при мен.

Но дори тази молба не можа да го

измъкне от бездната. Нямаше смисъл. Как така е болен? Нямаше смисъл от живота на дъртофелника. Всички трагични стихотворения, които бе прочел за мъката, когато нещо се случи с детето на някого, му се струваха бледи. Много бледи. Болката бе много по-голяма. Разтърсваща. Остави го празен. Мина през него като вихрушка, която оставя след себе си само пустош. Нямаше смисъл. Нищо нямаше смисъл. Нямаше ни най-малък смисъл в нищо от проклетия му живот. Само синчето му. Малкото му момченце. Единственото му скъпо нещо, което имаше смисъл. И сега съдбата искаше да му го отнеме. Смъртта искаше да вземе детето преди самия него. Нямаше да понесе това. Вече нищо нямаше смисъл. Абсолютно всичко загуби цвета си. Освен едно тънко гласче. Спомен.

- Тата! Татааа! Обичам тата!

И още един глас.

- Тати, написах стихче!

След това вик.

- Татко, липсваше ми! Обичам те!

После настоящето го връхлетя.

- Татко. Всичко е наред. - но нищо не беше наред, - Татко. Супер съм. - но не беше никак супер, - Тати, всичко ще се оправи! - но нямаше.

Нищо нямаше да се оправи. Защото нищо освен малкия Уилям нямаше смисъл. А сега той умираше. Сълзите му замръзнаха. Някак спряха. Защо скърбеше за безсмисления си живот? Защо живееше въобще? Задаваше си такива въпроси, а после чу отговора. Толкова прост. Но и толкова... Смыслен.

- Моля те, татко, стой при мен.

Синчето му имаше нужда от него. Юрген събра парчетата от душата си и ги залепи, така че да може да я подари на сина си. Не беше най-красивият подарък, но определено най-смысленият. Ето в това имаше смисъл. Имаше смисъл да седи до малкото си момченце докрай. Нямаше да се предаде. Щеше да бъде бащата, за който го мислеше детето му. Смелия и непобедим Юрген Сендрик.

- Тук съм, Уил. Винаги ще бъда до теб, сине. - защото в това имаше смисъл.

Глава петнадесета: Разрушителна вълна

Минаха три дни от изследването. Трябваше да се отиде до болницата, за да разберат резултатите. Скай и Райън щяха да отидат и после да се приберат, защото Скай щеше да ходи у баща си в Брайтън. Времето бе мрачно - небето, оцветено в тъмно сиво като очите на Райън. Въздухът - задушаваш като тревогата на Скай. Когато пристигнаха в медицинското заведение, същата мила жена ги посрещна на рецепцията.

- Добър ден! Господин Кейсингтън, госпожице Джоунс. - погледна първо единия, после другия многозначително. - Последвайте ме.

Младежите изпълниха, без да кажат и думичка. Скай се тревожеше, защото чувстваше, че нещо няма да е наред. Някак си атмосферата предвещаваше нещо ужасно. Райън пък се чудеше как ли ще реагира любимата му, когато разбере какво му е. Знаеше, беше абсолютно сигурен, че е болен от нещо прецакващо. Нещо, което ще му вгорчи и без това скапания животец. Но не му пукаше. Интересуваше го единствено как Скай ще приеме това. И скоро щеше да разбере.

- Онази жена - посочи една от сестрите, облечени в бели костюми - ще ви съобщи резултатите.

Деляха ги няколко крачки от новините. Трябваше да разберат. Райън смело се отправи към посочената и се заговори с нея. Скай виждаше, подушваше, чуваше петте метра, които я деляха от състрадателното лице на събеседничката в разговора на гаджето ѝ. И неговото изражение. Леко изненадано, но спокойно. Трябваше да разбере какво се случва. Но петте метра тежаха във въздуха. Прекося ги наполовина, когато Райън я хвана за лакътя и започна да я дърпа към изхода.

- Райън, какво става? - никакъв отговор, изражението му беше каменно. - Райън, пусни ме веднага! - почти изпищя и той стреснато я остави. Сякаш чак сега осъзнаваше какво върши.

- Скай, нека се приберем, не е нужно да... - не чу останалите му думи. Повдигна тежестта на останалите два метра и ги остави да почиват на раменете ѝ. Трябваше да бъде силна. Трябваше да се държи, каквото и да и струваше това. Мислеше си, че едва ли има нещо по-тежко от тези пет метра, които бе изминала, когато съобщението на

медицинското лице събори този товар и положи цялата мъка на света върху гърба на малкото момиче.

- Господин Кейсингтън е диагностициран за ракоболен. Злокачествен тумор. Съжалявам. Искате ли чаша вода, може би...

Край. Това беше. Всичките ѝ сетива замръзнаха. Сковани от думите на жената. Зрението ѝ избледня. Виждаше само съжалението в очите на сестрата. Чуваше само небивалиците, които изпадаха от устата ѝ. Между двата реда бели зъби. Поддържани. Колко ли често ги миеше? А може би бяха изкуствени? Всяка безсмислена тема можеше да отвлече мислите ѝ, само и само да тичаха далеч от гибелната вълна, предизвикана от новината, преследваща ги по петите. Не можеше да е истина. Просто не беше. Няма как. Това бе Райън, силният и дързък мъж, който щеше да бъде до нея завинаги, да я пази от света и от вълни като тази. Как така самият той я предизвика? Невъзможно.

Но ето, че беше. Ето, че цунамито идваше с все сила към щастливата дама, влюбена до уши в момчето на мечтите си. Щеше да заличи градовете, които Скай планираше да посети с любимия си. Ню Йорк. Виена. Рим. Бразилия.

Рио. Кайро. Сидни. Токио. Пекин. Москва. Цели континенти щяха да потънат под мощта на прииждащата мъка. Света не бе виждал такова бедствие никога. Малкият свят на Скай никога не си бе и представял, че такова нещо може да го сполети. Тогава слухът ѝ се завърна, колкото да подръпне вълната за гребена.

- Остават му няколко месеца живот. Предположението на професора е три. Най-много четири месеца. - последваха съболезнования. Отново. Но нямаше кой да ги чуе, защото госпожица Джоунс се давеше в собствената си трагедия и ничии съжаления нямаше да я спасят.

Беше просто един удавник на средата на океана без надежда.

Потъващ кораб, на който му липсваха спасителни лодки и желязото, от което бе направен, го дърпаше надолу.

Умиращ град, оставен на милостта на природните стихии от хората, които са го построили.

Изчезващ свят, заличен от метеорит - малка точка в небето, бавно приближаваща, смъртоносна.

Съкрушено дете, задушавашо се в плача си, търсещо успокоителната прегръдка на родителите си.

Едно празно черно нищо, което зееше след огромната буря, сполетяла разцъфващото измерение, далеч от реалността, в душата на Скай.

- Бебчо, хайде, тръгвай. - подхвана я Райън. Но тялото ѝ не изпълняваше команди. Не искаше да мръдне от там, чакаше промяна в събитията. Не осъзнаваше, че са безвъзвратни. Само една малка част от момичето осъзнаваше, че всичко е окончателно. Лявото ѝ око. Вълната, заляла съзнанието ѝ, избяга през него. Само то остави напрежението да се уталожить. Кока-кола забълбука в ирисите на плачещото момиче. Мехурчетата бяха надеждите, които бе таяло, пукаха се едно след друго. А малката пораснала жена не можеше да направи нищо освен да ги остави да се изпарят до едно. Дясното ѝ око последва излиянието на лявото. Малки солени парченца тъга се стичаха разтопени по белите ѝ бузки. Намериха покой в дланите, които ги приютиха. Мъжка плът. Тази на Райън. Беше хванал лицето на приятелката си в сигурните си ръце. Силните си ръце. Смелото му тяло я

обвиваше като лияна. Не ѝ позволяваше да се строполи на земята. Непобедимата му опора отново я подкрепяше. Той бе там за нея. Но нямаше да е така за дълго. Още само три месеца. И то, ако докторът не грешеше. Може би, беше по-малко. С него щяха да си отидат мечтите ѝ, щастието ѝ, всичко. Щеше да остане само тялото ѝ. Една обвивка, белязана с остриетата на страданието. Най-острите остриета.

Туп-туп. Туп-туп. Сърдечният ритъм на Райън. Усещаше до гърдите си. Сякаш бе нейното сърце. Сякаш бяха едно. Две сърца в едно!

- Обичам те. Обичам те докрай, Райън Кейсингтън. - призна през сълзи момичето. Хлипаше, плачеше, целуваше го.

- Аз - повече, Скайлин Джоунс. Завинаги. - нарече я с цялото ѝ име. Никой не я бе наричал с него от... Ами, всъщност никой никога не я бе наричал така. Просто беше записана от майка си в родилния дом с такова име. Много малко хора знаеха за него. Това я накара да се замисли колко много му се доверяваше и каква част от живота ѝ беше всъщност. Колко неща му бе споделила,

колко много спомени имаха заедно, колко много желаниа имаше скътани само за него. Той бе всичко за нея. Бе светът.

- Аз - най-много. Безрезервно. Само теб. Ти си моя залез. Не искам да ме оставяш сама в нощта, моля те. Искам да бъдеш най-дългият залез. - той се усмихна немощно на молбата ѝ. Молитвата. Не искаше да я оставя. Искаше да бъде с нея завинаги. Но тя бе неговият изгрев. Ако той не залезеше, тя никога нямаше да изгрее. Трябваше да я остави. Не го искаше, но знаеше, че ще дойде момент, в който ще трябва да го направи. Ще трябва да отреже половината от сърцето си. Завинаги щяха да бъдат едно, но разполовено. Като Слънцето и Луната. Остави тези мисли да изветреят, смяташе да се занимава с това по-късно. Сега, в този момент, просто трябваше и искаше да обещае:

- Няма. Няма да те оставя, Скай.

Обещавам.

Това бе изречението, което пресуши вълните, мъката. Тя искаше да чуе точно това. Дори за миг не помисли, че такова обещание не може да се спази. Беше убедена, че той няма да я остави. Никога.

Защото обеща.